

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XXIX. De Ascensione J. C.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

MEDITATIO XXIX.

De Ascensione J. C.

PUNCTUM I.

*Christus terram relinquens ,
nos impellit, ut nos quoque ab illa
separemus.*

CONSIDERA: Myſterium Ascen-
ſionis eſſe myſterium ſepara-
tionis: nam Filius DEI, cùm, reli-
ctâ terrâ, in Cœlum aſcenderet,
ſuô nos exemplô invitavit, ut eam
deſereremus, & cor noſtrum om-
nino ab illa abſtraheremus. Hæc
eſt perfectâ illa ſeparatio à rebus
terrenis, quam ſpiritus Evangelii
& natura Chriſtianismi operatur;
cùm enim gratia, quæ nos Chri-
ſtianos efficit, ſit gratia ſeparatio-
nis, in ipſa ſtatim Baptiſmi ſuſce-
ptione nos obligat, ut omnibus
mundi vanitatibus renuntiemus.
Hæc eſt prima veritas, quam Ser-
vator noſter nos docere voluit,
cùm paupertatem ſpiritûs doctri-
nz

nae suae fundamentum posuit.

Hoc est, quod adhuc efficacius nobis inculcavit suo exemplo, quando vitam egit in tanta bonorum huius Mundi penuria, ut, teste ipsemet, locum non haberet, in quem se reciperet. Quamvis matrem suam tenerrimè amaret, quibusdam tamen in occasionibus ipsam modo fat indifferenti tractavit, ne nimium ipsi videretur addictus, aut ne caro & sanguis censerentur partem occupare sanctissimi amoris, quo in ipsam ferebatur. Licet affectus, quo ipsum Discipuli complectebantur, non potuerit, ut quidem videtur, esse nimius & immoderatus, nihilominus amor paulò naturalior, quo erga ipsius sacratissimam humanitatem afficiebantur, obstaculum fuit, ne Spiritus Sanctus super eos descenderet. Unde Christus ipsemet illis edixit, nisi in Cælum migraret, subtractaque ipsis suam praesentiam, defecatiorem redderet affe-

fectum, quo in suam humanitatem ferebantur, nunquam ipsos Spiritum Sanctum recepturos.

Hinc est igitur, quòd beati Apostoli, qui hanc doctrinam à suo Magistro hauserant, erantque ipsius spiritui pleni, nihil æquè Fidelibus prædicarint, quàm perfectam hanc separationem. Hinc est, quòd S. Petrus nos tanta cum efficacia hortetur, ut terram velut locum peregrinationis habeamus, & nos extraneos & viatores existimemus. Viator, quæcunque ipsi in via occurrunt, indifferenter respicit: si reperiat locum quieti commodum, non ibi hæret: si sit incommodus, non summopere affligitur, nec cogitat quidquam reparare, aut in meliorem ordinem redigere. In hoc solum est intentus, ut iter suum versus terminum & charam suam patriam prosequatur. Hæc S. Apostoli comparatio præclarè nobis exhibet dispositiones veri Christiani, & spiritum
sepa-

separationis, in quo vivere debet. Hinc etiam dixit S. Paulus, quòd non aliter Mundum consideret, quàm terram peregrinam. Hinc denique Fideles toties adhortatur idem Apóstolus, ut inter divitias ac voluptates ea cordis libertate vivant, quasi illis penitus non fruerentur, & hoc Mundo utantur, quasi non uterentur; quia, ut ipsemet addit, præterit figura hujus Mundi. Hæc vita igitur à nobis perinde ac transitus habenda est. Ita nempe Christus ipse docuit, ita Evangelium monet, ita sancti omnes opere ipso attestantur.

Sed, mi DEUS, quàm parùm huc usque hanc doctrinam didici! quàm parùm secutus sum! quàm procul absui ab hoc spiritu separationis! quàm procul igitur discessi etiam à spiritu JESU Christi! Ita terræ adhæsi, ac si æternim in illa manendum esset. Ita bonis hujus Mundi perituris me affixi, ac si nunquam essent finienda; & quod miser-

miserrimum est, mira cœcitate in loco exilii patriam meam constitui, & carcerem meum, quantumvis obscurum, durum, ac miserabilem, libertati & felicitati prætuli, quæ me in domo Patris mei præstolabatur. Meritus fuisset, Domine, ut, ob hanc voluntariam & detestabilem cœcitatem, me penitus desereres: sed spero, hanc ipsam Misericordiam, qua effecisti, ut miseriam meam agnoscerem, gratiam mihi concessuram, qua ab ipsa liberer.

PUNCTUM II.

IESVS Christus ascendens in Cœlum nos invitat, ut ipsum sequamur.

Considera: cum cor nostrum Cesse non possit, quin alicujus rei amore occupetur, si Redemptor noster suô nos exemplô compellit, ut terram despiciamus, id ideo fieri, ut omnem affectum nostrum Cœlo affigamus. Hæc est
illa

illa aquila, quæ sese in Cœlum vibrans, provocat ad parem volatum pullos suos: sicut *aquila provocans ad volandum pullos suos*. Deuter. 32. v. 11. Væ nobis, si humi etiamnum repamus, postquam vidimus, cælos conscendere Caput & Ducem nostrum, nōsque amanter urgere ad imitandum corde tam præclarum exemplum, donec id etiam ipso opere præstemus. Illuc ergo cogitationes & desideria efferre, illuc continuò aspirare debemus, si quidem amore Christi erga nos tangamur, & propriam salutem cordi habeamus.

Nam si amor, quo Servator nos tantopere complexus est, nos afficiat, an non meritò nosmet ipsos miserrimos judicare debemus, si nos ab ipso separatos intueamur? an non summis votis desiderare debemus, ut ipsi veluti Divino nostro Capiti uniamur, postquam id felicitatis nobis accidit, ut ipsius membra sinus? an non statum se-
pera-

parationis ut violentum respicere debemus, & omnem adhibere conatum, ut rumpamus vincula, quæ nos terræ alligant, & quæ nos à possessione JESU Christi impediunt, in quo solo summam & supremam nostram felicitatem reperire possumus? Felices, si sentire possemus vim sancti ardoris fortunati illius Pœnitentis, qui constitutus in loco, unde Christus in Cœlum ascendit, repente exspiravit ob violentiam desiderii quamprimum sequendi Divinum suum Magistrum.

Verùm fieri potest, ut, si quidem nos ipsos non penitus neglectos velimus, tam parùm afficiamur spe tanti boni, quod nos in Cœlo exspectat? fieri, inquam, potest, ut tam parùm excitemur, ac si summa illa felicitas ad nos nihil pertineret, aut si res illæ magnæ, quæ nobis de illa dicuntur, nihil nisi meræ fabulæ essent? Potestne fieri, ut non continuo suspiremus

ex

ex hoc miserabili exilio, in quo sumus, ad charam illam Patriam, in qua reperiemus tot amicos sincerè dilectos, tot illustres Apostolos, tot invincibiles Martyres, tot generosos Confessores; qui, cum aliquando fuerint nostri in Christo JESU patres, nunc nos volunt habere fratres, & socios æternæ suæ felicitatis, ad quam nos invitant suis desiderijs & precibus, ut illà cum ipsis fruamur; & quam ut mereremur, ipsi suis antehac exemplis nos excitârunt?

Nostra ad hæc stupiditas haud dubiè ex nostra cœcitate nascitur, & languor nostræ spei non aliunde, quàm ex debilitate nostræ fidei, oritur; aut enim tepidè credimus felicitatem illam, quæ nos expectat, aut ejus magnitudinem non satis concipimus. Quo ardore, quo animi æstu aspiraremus ad veram illam felicitatem, si penitus essemus persuasi, illam esse terminum Misericordiæ & Liberalitatis

Divi-

Divinæ, extremum Omnipotentia
conatum, & admirabile infinitæ
Sapientia inventum, denique bea-
titudinem Sanctorum esse DEUM
ipsum? Ita omnino: in Cælo per-
petua nostra occupatio erit videre
DEUM, amare DEUM, frui DEO, &
latari in DEO. Cùm videbimus
DEUM, ipsum possidebimus; cùm
posidebimus, ipsum amabimus;
cùm amabimus, ipso fruemur. Pos-
sidedimus eum sine inquiete, quia
nemo nobis ipsum auferre poterit:
amabimus eum sine interruptione,
quia nemo nos aut turbare, aut ab-
strahere poterit: fruemur ipso sine
tadio, quia semper in ipso videbi-
mus, quod nos mirum in modum
recreabit. Ipsum possidendo, si-
miles ipsi erimus; ipsum amando,
in ipsum transformabimur; ipso
fruendo, eadem, qua ipse, felici-
tate beati erimus. Denique DEUS
nobis erit omnia, & in ipso omnia
reperiemus.

Profectò si hæc omnia bene cre-
dere-

deremus, si rectè conciperemus, talémne felicitatem negligere possemus? eóne etiam dementiæ pervenire, ut illi renuntiare, & bona peritura, vanos & umbratiles honores, voluptates fugitivas, semper breves, sæpe etiam turpes, & non tantum Christiano, sed etiam homine indignas, præferre audeamus? An non potius perpetuò de illa cogitare, & præ impatienti desiderio illam obtinendi languore contabescere deberemus? Quid? necessariò omnes cupimus esse felices, & eò tendunt omnes labores & conatus nostri: offertur, & promittitur nobis felicitas magnitudine infinita, longitudine æterna; & hanc negligamus? Quæ levitas mentis! quis animi stupor! potestne homo, ratione præditus, & sui ipsius non maximus hostis, eò delabi? Ita, Domine, ego eò usque delapsus sum, cujus nunc me maximè pudet & poenitet, & licet ob meum tantæ felicitatis ignavum pro-

prorsus neglectum, me illâ indignum reddiderim, spero tamen, te mihi inspiraturum deinceps ardens illâ aliquando fruendi desiderium, & mihi quoque suppeditaturum media, quibus illam mereri possim.

Quae sursum sunt, querite, ubi Christus est in dextra DEI sedens. Coloss. 3.

Quàm dilecta tabernacula tua, Domine virtutum? concupiscit, & deficit anima mea in atria Domini. Psal. 83.

Qui non gemit ut peregrinus, non gaudebit ut Civis. S. Aug.

MEDITATIO XXX.

De Amore DEI.

S. Ignatius conclusit sua Exercitia Meditatione de amore DEI, quem vocat amorem spirituales, ut ostendat, illum non consistere in quodam sensibili gustu, sed in puritate motuum animæ. Et sanè merito ita concludit, quia propositum ipsi erat animam eò deducere, ut & sibi & peccato